

I sin kommande bok *Pizzeria Roma* utforskar ELIN PERSSON vardagen för äldre arbetarmän på landsbygden vars kroppar inte orkar mer. I fokus står 63-åriga Magnus som försöker hitta en ny riktning i tillvaron.

– Det var bara att blunda och lyssna in språket, säger hon. **AV** KARIN ELFVING **FOTO** SOFIA RUNARSDOTTER

▶ ELIN PERSSON

Ålder: 31 år.

Bor: I Stockholm, samt stuga i en by i Hälsingland.

Gör: Författare, krönikör för *Arbetarbladet* samt redaktör för den norrländska litteraturtidningen *Provins*.

Utnämningar och priser: Nordiska rådets barn- och ungdomslitteraturpris för *De afghanska sönerna* (Bonnier Carlsen, 2020). Nominerad till Norrlands litteraturpris för *Det är någonting som drar i mig* (Bonnier Carlsen, 2021).

”Magnus vaknar av att dammarna försar.”

Så börjar den kanske sista arbetsdagen för huvudpersonen i Elin Perssons nya bok *Pizzeria Roma* (Wahlström & Widstrand). Några timmar senare lämnar Magnus jobbet som svetsare för ett läkarbesök. En större förslitningsskada konstateras och han ordinerar omedelbar vila. Nu har Magnus tid att hänga med gubbarna på Roma. Men samtidigt blir han osäker och rastlös – vem är han utan jobbet?

Elin Persson berättar att hon länge har velat skriva om en pizzeria och de som hänger där. I byn hon kommer ifrån i södra Hälsingland är pizzahaket det enda stället som finns kvar. Ofta är den här typen av enklare krogar mötesplatsen på mindre orter, särskilt om mataffären har klappat igen. Hon har noterat att det på landsortspizzeriorna nästan alltid sitter ett gäng äldre män och umgås. I arbetet med boken har hon hängt på pizzerior, umgåtts med männen och sett hur de rör sig och pratar.

– På en pizzeria kan man sitta i åtta timmar. Det blir ett sällskap för ägaren och andra ser att det finns folk där, säger hon.

Men under skrivandet kom Elin så nära det som skulle bli Magnus att boken kom att handla alltmer om honom. Han bor

kvar i ett ensligt hus och lever ensam. För ett tjugotal år sedan konstaterade frun att ”det finns inget för mig här”. Hon och dottern flyttade till Stockholm.

– Magnus påminner om flera personer från min hembygd. Samtidigt har många kvinnor en man av den här sorten i sin närhet som de har förhållit sig mycket till. Det är en envis men ganska mjuk man.

Karaktären Magnus är nästan dubbelt så gammal som Elin Persson själv och till en början undrade hon hur det skulle gå att skriva från en äldre mans perspektiv.

– Men det var bara att blunda och lyssna in så kom språket naturligt. Min barndom är så präglad av de här historierna och den här jargongen. Den upplevs säkert som barsk, men är egentligen varm.

Romanen är till stor del en detaljerad beskrivning av Magnus vardag och hur den sakta förändras med hans nya tillstånd. Vi möter naturen som omger honom och de göromål som formar hans tillvaro: vänskapen med Kenneth och umgänget

”DET FINNS EN STEREOTYP BILD AV ATT MÄN PÅ LANDSBYGDEN BARA SITTER PÅ SIN KAMMARE.”

med de andra han hänger med på Pizzeria Roma.

– Magnus kanske inte älskar de personerna, kanske är det inte de han skulle ha valt. Ändå har de något slags gemenskap utifrån att de har levt liknande liv.

Det är framför allt en manlig värld hon beskriver. Att fler män väljer att bo kvar tror Elin är kopplat till att grundtryggheten i arbetet för många män har stått över allt annat. Som många andra arbetare började Magnus jobba tidigt och blev kvar på samma verkstad. Elin tänker på de här männen som en generation på väg att för-

svinna i och med att industrier på mindre orter läggs ned.

– För dem är jobbet nästan ett slags religion. Så mycket handlar om att fullgöra sina plikter i förhållande till en arbetsplats. Därför hamnar Magnus i ett tomrum när han inte längre kan jobba och plötsligt inser hur utbytbar han är.

Men förutom att Magnus famlar efter att forma en tillvaro utanför arbetsrollen utforskar Elin Persson också den manliga gemenskapen.

– Det finns en stereotyp bild av att män på landsbygden bara sitter på sin kammare. Men i bygden jag kommer ifrån finns ett rikt socialt liv. Naturen har också en viktig roll: att vara där är ett sätt att umgås med sig själv.

Samtidigt som skogen och himlen ständigt är närvarande har Elin Persson tänkt på att skriva en realistisk – inte polerad – bild av landsbygden. Den största utmaningen var att undvika att falla in i klichéartade bilder och detaljer.

– Jag hade ett knep – att hela tiden tänka

på min pappa när jag har skrivit. Hur skulle han känna om han läste den här scenen?

Det har gjort blicken varmare.

Elin Persson har tidigare skrivit för både vuxna och ungdomar, bland annat två romaner om unga tjejer som befinner sig mellan barndom och vuxenliv. Hennes prisbelönta debutbok *De afghanska sönerna* handlar om tre unga på ett hvb-hem som väntar på asylbesked.

– Det kan säkert verka spretigt utifrån, men en röd tråd är mitt intresse för personer som liksom Magnus befinner sig i limbo, säger hon. 📍